

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

โจทก์และโจทก์ร่วมประสงค์อุทธรณ์และยื่นคำร้องขอแถลงการณ์ด้วยวาจาในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 การให้คำมั่นอันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกรณีให้คำมั่นสัญญารับรองว่าจะกระทำหรือไม่กระทำอย่างใดในอนาคตโดยผู้ให้คำมั่นตั้งใจไว้แล้วในขณะที่ให้คำมั่นว่าจะไม่ปฏิบัติตาม เป็นกรณีที่ผู้ให้คำมั่นมีเจตนาหลอกลวงผู้เสียหายมาตั้งแต่ต้น อันเป็นการกระทำความผิดฐานฉ้อโกง¹ เมื่อจำเลยทั้งสองระดมทุนโดยการออกโทเคนดิจิทัลเสนอขายแก่นายทองผู้เสียหายเป็นเงินจำนวน 1,000 ล้านบาท เพื่อผลิตและจำหน่ายรถยนต์ไร้คนขับ โดยสัญญาว่าจะนำเงินลงทุนไปใช้ในโครงการรถยนต์ไร้คนขับทั้งหมด แม้ว่าจำเลยทั้งสองจะใช้จ่ายเงินที่ได้จากการระดมทุนในโครงการจริงแต่ก็ใช้เพียง 700 ล้านบาท แต่จำเลยที่ 1 นำเงิน 300 ล้านบาทที่เหลือให้จำเลยที่ 2 กู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยและไม่มีหลักประกันการกู้ยืมอื่นใด ซึ่งเป็นการผิดวิสัยสำหรับการกู้ยืมเงินจำนวนมากถึง 300 ล้านบาท การกระทำของจำเลยทั้งสองแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองไม่ต้องการใช้เงินที่ได้จากการระดมทุนทั้งหมดสำหรับโครงการ แต่มีเจตนาโดยทุจริตหลอกลวงเงิน 300 ล้านบาทจากนายทองมาตั้งแต่ต้น ครบองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341

ประเด็นจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 มาตรา 26 มาตรา 66 และมาตรา 94 การที่จำเลยทั้งสองออกเสนอขายโทเคนดิจิทัลแก่นายทองผู้เสียหายทำให้จำเลยทั้งสองมีลักษณะเป็นผู้ประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล จำเลยทั้งสองจึงมีหน้าที่ขออนุญาตในการประกอบธุรกิจต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ภายใน 90 วันนับแต่วันที่กฎหมายมีผลใช้บังคับ เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้ดำเนินการขออนุญาตภายในกำหนดเวลาดังกล่าว จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มาตรา 26 มาตรา 66 และมาตรา 94

ประเด็นจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มาตรา 83 เนื่องจากฟ้องของโจทก์ไม่ได้ขัดแย้งกัน โจทก์ได้บรรยายฟ้องมาอย่างชัดเจนแล้วว่าในระหว่างวันที่ 1 มีนาคม 2560 ถึงวันที่ 1 มิถุนายน 2561 ต่อเนื่องกัน จำเลยที่ 2 ได้กู้ยืมเงินจำนวน 300 ล้านบาทจากจำเลยที่ 1 โดยไม่มีดอกเบี้ย เมื่อพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 เริ่มมีผลใช้บังคับในวันที่ 14 พฤษภาคม 2561 การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงมีส่วนที่เกิดขึ้นภายหลังจากพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มีผลใช้บังคับ การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการที่กรรมการโดย

¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5886/2531

ทุจริตกระทำผิดหน้าที่ทำให้จำเลยที่ 1 เสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินต่อจำเลยที่ 1 กล่าวคือ เงินจำนวน 300 ล้านบาทของจำเลยที่ 1

ประเด็นจำเลยทั้งสองกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 การกระทำโดยประมาท คือ การกระทำโดยขาดความระมัดระวังในภาวะ วิสัย และพฤติการณ์ เช่นนั้น² จำเลยที่ 1 จัดให้มีการทดสอบรถยนต์ไร้คนขับภายในบริเวณโรงงานของบริษัท โดยจำเลยทั้งสองไม่ดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณแทรก เมื่อนายหวั่งรัยใช้อุปกรณ์รบกวนคลื่นสัญญาณการบังคับรถยนต์ไร้คนขับ ทำให้ระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติเลือกพุ่งชนนายไก่อจนถึงแก่ความตาย การกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นการกระทำโดยขาดความระมัดระวังที่บุคคลในภาวะ วิสัย และพฤติการณ์การทดสอบรถยนต์ไร้คนขับต้องมี กล่าวคือ จำเลยทั้งสองต้องติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณเพื่อความปลอดภัยของพนักงาน และทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 แม้จะยังไม่มีผลการนำรถยนต์ไร้คนขับออกจำหน่ายหรือใช้จริงก็ตาม หากจำเลยทั้งสองดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณแทรก การขัดขวางการทดสอบโดยนายหวั่งรัยย่อมไม่สำเร็จ และรถยนต์ไร้คนขับย่อมไม่พุ่งชนนายไก่อจนถึงแก่ความตาย ความตายของนายไก่อจึงเป็นผลโดยตรงจากความประมาทของจำเลยทั้งสอง จำเลยทั้งสองจึงกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291

ประเด็นจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 โดยเหตุที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย โดยจำเลยทั้งสองแจ้งความว่า รถยนต์ไร้คนขับเกิดอุบัติเหตุเพราะจำเลยทั้งสองว่าจ้างบริษัทสมองกล จำกัดให้ผลิตซอฟต์แวร์สำหรับรถยนต์ไร้คนขับ แต่บริษัทสมองกล จำกัดส่งมอบอุปกรณ์ที่มีความบกพร่องในส่วนการแปลงการเคลื่อนไหวให้กับจำเลยทั้งสอง โดยมีเจตนาให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับบริษัทสมองกล จำกัดในฐานะประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย โจทก์จึงได้บรรยายองค์ประกอบความผิดของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 แล้วว่า จำเลยทั้งสองรู้ว่าไม่ได้มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นโดยบริษัทสมองกล จำกัด แต่แจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่พนักงานสอบสวนว่า บริษัทสมองกล จำกัดกระทำความผิดฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ดังนั้น ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 ได้ ไม่เกินกว่าที่โจทก์บรรยายฟ้อง กรณีจึงไม่ต้องห้ามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

ประเด็นจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) การที่จำเลยทั้งสองขึ้นข้อความในเว็บไซต์ของจำเลยที่ 1 ว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเหตุเพราะจำเลยที่ 1 ได้ว่าจ้างบริษัทสมองกล จำกัด ผลิตซอฟต์แวร์รถไร้คนขับ แต่ดำเนินการจัดส่ง

² เกียรติจร วังนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร : พลสยาม พรินติ้ง, 2551), น.278-279.

อุปกรณ์ที่มีความบกพร่องในส่วนของการแปลการเคลื่อนไหวให้จำเลยทั้งสอง ทำให้จำเลยที่ 1 ได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียงและต้องถูกดำเนินคดี ทั้งที่จำเลยทั้งสองทราบดีอยู่แล้วว่าข้อความดังกล่าวไม่เป็นความจริง เนื่องจากอุบัติเหตุดังกล่าวเกิดจากการที่นายหวังร้ายใช้อุปกรณ์รบกวนคลื่นสัญญาณการบังคับรถยนต์ไร้คนขับ ในระหว่างที่จำเลยทั้งสองดำเนินการทดสอบรถยนต์ไร้คนขับ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ทั้งนี้การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา เพราะข้อความที่จำเลยทั้งสองนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์กล่าวถึงการส่งมอบอุปกรณ์ที่บกพร่องของบริษัทสมองกลจำกัดซึ่งเป็นความผิดพลาดที่สามารถเกิดขึ้นได้ตามปกติ ข้อความไม่ได้ทำให้บริษัทสมองกลจำกัดเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังแต่ประการใด ดังนั้น การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเข้าองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1)

ประเด็นโจทก์ร่วมมีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะ เนื่องจากข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่านายไก่อู้ตายได้อุปการะเลี้ยงดูโจทก์ร่วมซึ่งมีอายุกว่า 70 ปี ปีละ 1 ล้านบาท การที่จำเลยทั้งสองกระทำละเมิดต่อนายไก่อู้จนถึงแก่ความตายย่อมทำให้โจทก์ร่วมไม่ได้รับการอุปการะจากนายไก่อู้ตาย โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยทั้งสอง ศาลย่อมมีอำนาจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดเพื่อเป็นการทดแทนความเสียหายที่โจทก์ร่วมได้รับ อันเป็นเจตนารมณ์ของค่าสินไหมทดแทน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะจำนวน 10 ล้านบาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันยื่นคำร้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง

ประเด็นโจทก์ร่วมมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเชิงลงโทษ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 ให้อำนาจศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด โดยไม่ได้จำกัดดุลพินิจของศาลให้กำหนดเพียงค่าสินไหมทดแทนตามความเป็นจริงเท่านั้น ศาลอาจกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษได้³ เมื่อจำเลยทั้งสองดำเนินการผลิตรถยนต์ไร้คนขับเพื่อออกจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ จำเลยทั้งสองจึงจำเป็นต้องมีมาตรการควบคุมความปลอดภัยอย่างเข้มงวด แม้รถยนต์ไร้คนขับจะอยู่ระหว่างการทดสอบก็ตาม หากจำเลยทั้งสองยังไม่ดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณแทรก ในอนาคตรถยนต์ไร้คนขับที่จำเลยทั้งสองดำเนินการผลิตอาจก่อความเสียหายต่อผู้ใช้และประชาชนได้ จึงจำเป็นต้องกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษเพื่อให้จำเลยทั้งสองดำเนินการแก้ไขระบบรถยนต์ไร้คนขับให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 336/2475 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 64/2501

โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเชิงลงโทษจำนวน 55 ล้านบาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันยื่นคำร้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง

ประเด็นโจทก์ร่วมมีสิทธิได้รับค่าปลงศพ เนื่องจากโจทก์ร่วมเป็นผู้จัดการงานศพโดยออกค่าใช้จ่ายในการจัดงานศพของนายไก่อผู้ตาย ดังนั้น โจทก์ร่วมย่อมได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดของจำเลยทั้งสองและมีสิทธิได้รับค่าปลงศพ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วรรคหนึ่ง พร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันยื่นคำร้อง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง

ประเด็นพยานหลักฐานรับฟังได้ เนื่องจากการค้นโรงงานของจำเลยที่ 1 โดยพนักงานสอบสวนกระทำโดยไม่มีหมายค้น แต่ก็ได้รับความยินยอมจากจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าของที่รื้อฐาน ระบบคอมพิวเตอร์จึงเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาจากการค้นโดยชอบด้วยกฎหมาย⁴ อีกทั้งข้อมูลจากระบบคอมพิวเตอร์เป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่ศาลรับฟังได้ตามพระราชบัญญัติธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 มาตรา 11

ประเด็นโจทก์ร่วมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เนื่องจากโจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ประกอบมาตรา 5 (2) อีกทั้งหากพิจารณาสิทธิในทางแพ่ง โจทก์ร่วมมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน กล่าวคือ มีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปกรณ์ ค่าปลงศพ และค่าเสียหายเชิงลงโทษจากจำเลยทั้งสอง

ประเด็นศาลชั้นต้นยกคำร้องของจำเลยทั้งสองในประเด็นความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ในฐานะตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว เนื่องจากข้อโต้แย้งของจำเลยทั้งสองเป็นการโต้แย้งการปรับใช้กฎหมายของศาลที่ให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบ ไม่ใช่การโต้แย้งว่าบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องของจำเลยทั้งสองจึงไม่เข้าองค์ประกอบของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 212 ดังนั้นศาลจึงไม่ต้องส่งคำร้องดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแต่อย่างใด

ประเด็นศาลชั้นต้นมีอำนาจในการดำเนินกระบวนการพิจารณาในประเด็นที่โจทก์ร่วมขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เนื่องจาก ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 มีเจตนารมณ์ให้ผู้เสียหายซึ่งได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดของจำเลย และต้องไปดำเนินคดีในส่วนแพ่งเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทน สามารถดำเนินคดีส่วนแพ่งในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต่อเนื่องกันไปได้ ทั้งนี้เพื่อให้การพิจารณาคดีส่วนแพ่งเป็นไปโดยรวดเร็ว กรณีนี้จึงไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าศาลที่พิจารณาคดีอาญาจะเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีแพ่งตามประมวล

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1164/2546

กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 2 (1) และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (4) วรรคหนึ่งหรือไม่⁵

ประเด็นจำเลยทั้งสองต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 เนื่องจากจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของโครงการรถไร้คนขับ และจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยที่ 1 ขณะเกิดเหตุจำเลยทั้งสองจึงมีฐานะเป็นผู้ครอบครองและผู้ควบคุมรถยนต์ไร้คนขับซึ่งเป็นยานพาหนะอันเดินด้วยเครื่องจักรกล เมื่อรถยนต์ไร้คนขับชนนายไก่อจนถึงแก่ความตายโดยไม่ใช้กรณีที่เกิดจากความผิดของนายไก่อและไม่ใช่เหตุสุดวิสัย เพราะจำเลยทั้งสองสามารถป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายโดยการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณได้ ดังนั้น จำเลยทั้งสองในฐานะผู้ครอบครองและควบคุมรถยนต์ไร้คนขับจึงต้องรับผิดในความเสียหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437

ประเด็นการดำเนินคดีของโจทก์และโจทก์ร่วมชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการพิจารณาสถานะของจำเลยที่ 2 ย่อมต้องพิจารณาในขณะกระทำความผิด เมื่อจำเลยที่ 2 มีชื่อเป็นกรรมการปรากฏในหนังสือรับรองของบริษัทจำเลยที่ 1 ในวันที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิด และจำเลยที่ 2 ก็ได้กระทำการในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 แม้ในภายหลังศาลในคดีอื่นจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยที่ 2 ไม่ใช่กรรมการโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 อย่างไรก็ดี ขณะกระทำความผิดย่อมต้องถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 การดำเนินคดีของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10197/2556